

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2026 r., w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej,

w sprawie lekarza **K. T.**,

kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego,

od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 22 marca 2024 r., sygn. akt [...],

zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego [...],

z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt [...]

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiści bezzasadną,**
- 2. obciążyć lekarza K. T. kosztami postępowania kasacyjnego, w tym opłatą od kasacji w kwocie 750 zł.**

[M. T.]

UZASADNIENIE

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 22 marca 2024 r., sygn. [...], po rozpoznaniu odwołań obrońców obwinionego: adw. K. K. oraz r.pr. S. Z.

zmienił orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt [...] w ten sposób, że:

1. za przypisany obwinionemu lekarzowi K. T. w pkt 1 czyn polegający na tym, że *w dniu 11 maja 2022 r. w Klinice [...] w P., nie dochował należytej staranności podczas przeprowadzania zabiegu chirurgicznego liposukcji u pacjentki J. K., poprzez naruszenie standardów postępowania operacyjnego w zakresie aseptyki i antyseptyki*, tj. przewinienie zawodowe z art. 8 i 11 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty w zw. z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich, w miejsce kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 5 lat wymierzył karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 3 lat;
2. za przypisany obwinionemu lekarzowi K. T. w pkt 2 czyn polegający na tym, że *w dniu 4 czerwca 2022 r. w Klinice [...] w P., nie dochował należytej staranności podczas przeprowadzania zabiegu chirurgicznego usunięcia przepukliny u pacjentki B. M., poprzez naruszenie standardów postępowania operacyjnego w zakresie aseptyki i antyseptyki*, tj. przewinienie zawodowe z art. 8 i 11 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty w zw. z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich, w miejsce kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 5 lat wymierzył karę zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres 3 lat;

Jednocześnie, na poczet orzeczonych w pkt 1 i w pkt 2 kar zawieszenia prawa wykonywania zawodu zaliczył K. T. okres tymczasowego zawieszenia prawa wykonywania zawodu orzeczonego przez Okręgowy

Sąd Lekarski [...] Izby Lekarskiej postanowieniem z dnia 23 lutego 2023 r., które zostało wykonane w okresie od dnia 23 lutego 2023 r. do dnia 23 lutego 2024 r. Kosztami postępowania odwoławczego obciążył obwinionego.

Kasację od powyższego orzeczenia wywiódł obrońca obwinionego adw. K. K., zaskarżając je w całości, podnosząc szereg zarzutów:

1. (zarzuty I VIII) - obrazy przepisów postępowania stanowiących rażące naruszenie prawa, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., polegających na:
 1. błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów postępowania tj. art. 14 § 1 kpk w związku z art. 17 § 1 pkt 9 kpk w związku z art. 332 § 1 pkt 2 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, jest niezasadny,
 2. błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk w związku z art. 193 § 1 kpk w związku z art. 59 ust. 1, 2 i 3 ustawy o izbach lekarskich w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie na podstawie dowodu, który nie został przeprowadzony przed Sądem I instancji, jest bezzasadny,
 3. błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów postępowania, tj. art.175 § 1 kpk w związku z art. 410 kpk w zw. z art. 4 kpk w związku z art. 193 § 1 kpk w związku z art. 59 ust. 1, 2 i 3 ustawy o izbach lekarskich w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich i poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jest bezzasadny,

4. polegające na błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich i pominięcie w poczynionych ustaleniach dokumentów, jest bezzasadny,
5. błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 169 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk, w związku z art. 7 kpk w związku z art. 59 ust. 1, 2 i 3 ustawy o izbach lekarskich w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich poprzez błędne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów jako zmierzającej do przedłużenia postępowania, jest niezasadny,
6. błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk w związku z art. 193 § 1 kpk w związku z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy o izbach lekarskich w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie na podstawie dowodu, który nie został przeprowadzony przed Sądem I instancji, tj. opinii biegłego (k. 592), jest niezasadny,
7. błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów postępowania, tj. art. 6 kpk, w związku z art. 7 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez dowolną ocenę opinii biegłego (k. 592), jako w pełni wiarygodnej, jako niezasadny,
8. błędnym uznaniu, iż zarzut postawiony w odwołaniu dotyczący obrazy przepisów obrazę przepisów postępowania, tj. art. 6 kpk, w związku z art. 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o

izbach lekarskich w związku z art. 8 i 11 Kodeksu Etyki Lekarskiej poprzez dowolne ustalenie, że obwiniony był całkowicie odpowiedzialny za odpowiednie przygotowanie sali zabiegowej, narzędzi i pacjentek, jest niezasadny,

9. (zarzut IX pkt 1-11) - obrazę przepisów postępowania stanowiącą rażące naruszenie prawa, tj. art. 457 § 3 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk polegające na nierozpoznananiu w ogóle części zarzutów bądź jedynie lakoniczne ustosunkowanie się do zarzutów i przez to brak należytej kontroli odwoławczej, tj.
 1. art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 169 § 1 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich poprzez błędne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania A. K. i A1. K1.,
 2. art. 6 kpk, w związku z art. 7 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez dowolne ustalenie, że obwiniony narażał pokrzywdzone na bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia i życia,
 3. art. 6 kpk, w związku z art. 7 kpk oraz art. 410 kpk w związku z art. 193 § 1 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez dowolne ustalenie, że w przypadku pokrzywdzonej J. K., ciężki wstrząs septyczny był spowodowany karygodnym naruszeniem zasad aseptyki i antyseptyki w czasie wykonywanego u niej zabiegu liposukcji, jest niezasadny,
 4. art. 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich i dowolne ustalenie, że w stosunku do pokrzywdzonej J. K.: nie przeprowadzono żadnych konsultacji i nie poinformowano jej wcześniej o przebiegu zabiegu ani o ewentualnych jego powikłaniach,

5. art. 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich poprzez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej J. K.,
6. art. 7 kpk oraz art. 410 kpk w związku z art. 193 § 1 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich poprzez dokonanie ustaleń faktycznych, iż bakterie gronkowca były obecne tylko w ranach pooperacyjnych, skąd musiały się przedostać do krwi,
7. art. 7 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich i dowolne ustalenie, że obwiniony w czasie wizyty pokrzywdzonej J. K. w dniu 26 maja 2022 roku zaczął się śmiać pytając do swojej asystentki, czy mają w gabinecie jałowe rękawiczki oraz stwierdził również, śmiejąc się, że w tym gabinecie nigdy nie było tak sterylnie,
8. art. 7 kpk oraz art. 410 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez dowolne ustalenie, że pokrzywdzona B. M. została poinformowana o przebiegu zabiegu, jej zdaniem, mało konkretnie, w formie stwierdzenia przez obwinionego,
9. art. 410 kpk w związku z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich, poprzez pominięcie ustalenia, że obie pokrzywdzone zdały sobie sprawę z niebezpieczeństwa, na jakie zostały narażone dopiero po zapoznaniu się z materiałem dowodowym,
10. art. 83 ust. 1 pkt 6) ustawy o izbach lekarskich, poprzez orzeczenie dwóch kar zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres lat 3, podczas gdy winna to być jednak kara,

11. art. art. 89 ust. 4 zd. 2 ustawy o izbach lekarskich poprzez orzeczenie o kosztach postępowania bez żadnego uzasadnienia obciążającej obwinionego tytułem zwrotu kosztów kwoty, a przez to brak możliwości dokonania kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia w zakresie kosztów postępowania;
12. (zarzut X) rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie dwóch kar zawieszenia prawa wykonywania zawodu na okres lat 3, podczas gdy należyta ocena całokształtu okoliczności dotyczących wykonanych zabiegów i postawy obwinionego winna skutkować orzeczeniem kary łagodniejszej niż zawieszenie prawa wykonywania zawodu.

Podnosząc powyższe zrzuty, obrońca obwinionego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie obwinionego od całości stawianych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości oraz orzeczenia Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Lekarskiemu [...] do ponownego rozpoznania,

Sąd zważył co następuje:

Kasacja jako bezzasadna w stopniu oczywistym podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich (dalej: u.i.l.)

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a nie zwykłą skargą trzecioinstancyjną. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich od prawomocnego orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego, kończącego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy, stronom, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia i Prezesowi Naczelnej Rady Lekarskiej, przysługuje kasacja do Sądu Najwyższego w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia. Podstawami kasacji, wnoszonej przez

strony, mogą być jedynie uchybienia wymienione w przepisie art. 439 k.p.k. lub inne rażące naruszenie przepisów prawa materialnego bądź procesowego (por. art. 96 u.i.l.). Innymi słowy zarzuty podniesione w kasacji muszą być skierowane przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu odwoławczego tj. wykazywać, że doszło do uchybienia, o którym mowa w art. 439 k.p.k., lub iż sąd odwoławczy popełnił inne rażące naruszenie prawa mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia tego sądu. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2021 r. sygn. akt II KK 94/21).

Jak wskazuje lektura uzasadnienia kasacji, jej autor, mimo mnogości sygnalizowanych uchybień, nie w pełni respektuje przepis art. 96 u.i.l., stanowiący, iż kasacja może być wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., innego rażącego naruszenia prawa lub niewspółmierności kary. Jednocześnie nie przedstawia też żadnego zarzutu, który swoją skutecznością mógłby doprowadzić do orzeczenia kasatoryjnego. Co więcej, sposób konstrukcji zarzutów stawianych w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia, w istocie stanowi powtórzenie zarzutów odwołania, co jest niedopuszczalne, albowiem pod pozorem zarzutów wobec orzeczenia sądu II instancji sformułowano de facto zarzuty wobec ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji.

Zarzuty ujęte w pkt I-IX kasacji sygnalizują wadliwość orzeczenia Sądu I instancji, kwestionując przyjęte przez ten właśnie sąd ustalenia faktyczne. W zakresie żadnego z zaprezentowanych naruszeń prawa skarżący nie wykazuje rzeczywiście rażącego ich charakteru, jak i ich wpływu na treść zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego, wchodząc jedynie w polemikę z ustalonym przez ten Sąd stanem faktycznym. Jak wielokrotnie wskazywał w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy, *adresowany do strony wnoszącej kasację ustawowy nakaz wskazania zarzutu rażącego naruszenia prawa nie może*

służyć ominięciu zakazu podnoszenia w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. III KK 117/12). Autor kasacji zaś, jedynie określił sformułowane przez siebie zarzuty jako kasacyjne, gdy w istocie są to zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz dowolności w ocenie dowodów i to zarzuty skierowane nie do sądu odwoławczego, lecz właśnie sądu pierwszej instancji. Zarzuty takie, podlegają zaś, rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Po wtóre, stanowią one niemal powtórzenie zarzutów podnoszonych w odwołaniu, które „przekwalifikowano” na „rażące naruszenie przepisów prawa”, aby takim zabiegiem procesowym doprowadzić do ponownej weryfikacji ustaleń faktycznych, które stały się podstawą ukarania obwinionego. Treść zarówno podnoszonych zarzutów, jak i część motywacyjna wywiedzionej kasacji wyraźnie wskazują, iż skarżący niejako oczekuje, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym dokona ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszoinstancyjnego i zaaprobuje forsowaną przez autora kasacji alternatywną ocenę zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Rolą Sądu Najwyższego, rozpatrującą kasację, co zostało już wskazane powyżej, nie jest przecież ponowne, powielające kontrolę apelacyjną, rozpoznanie stawianych przez skarżącego zarzutów orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu. Oczywiście, granica pomiędzy formułowaniem zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych i zarzutów obrazy przepisów postępowania, której skutkiem jest błędne ustalenie (ustalenia), jest zagadnieniem złożonym. Niemniej, ustawowa regulacja podstaw kasacji, nie upoważnia Sądu Najwyższego do badania w postępowaniu kasacyjnym, pod pozorem rozpoznawania zarzutu „naruszenia prawa” zasadności ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji nie jest władny do dokonywania ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny

kontrolowania prawidłowości ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie. Zadaniem sądu kasacyjnego jest sprawdzenie, czy dokonując ustaleń faktycznych sądy orzekające nie dopuściły się rażącego naruszenia przepisów procedowania, które mogłyby mieć istotny wpływ na te ustalenia, a w konsekwencji także na treść orzeczenia. Innymi słowy, kontroli kasacyjnej podlegają, nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania, który w tej sprawie był prawidłowy.

Analiza przebiegu postępowania przed sądem meriti nie prowadzi przy tym do uznania, iż w niniejszej sprawie sąd II instancji uchybił w sposób rażący podnoszonym przez autora kasacji przepisom proceduralnym, prowadząc do wadliwości przebiegu postępowania dyscyplinarnego i nieprawidłowości wydanego rozstrzygnięcia. Zważając na uprzednie rozważania, Sąd Najwyższy podziela bowiem zapatrywania sądu ad quem, iż zachowanie obwinionego uznać należało za podlegające odpowiedzialności zawodowej.

Na marginesie dodać należy, że uzasadnienie orzeczenia sądu korporacyjnego nie musi przy tym „ściśle odpowiadać temu samemu standardowi, którego spełnienia oczekuje się od sądu odwoławczego w sprawie karnej” i powinno zawierać „przynajmniej skrótowe odniesienie się do wszystkich zarzutów stawianych zaskarżonemu orzeczeniu” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2011 r., SDI 20/11, LEX nr 1619492). Wymaga nadto przypomnieć, iż sam fakt niespełnienia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. nie może doprowadzić do uchylecia wyroku sądu odwoławczego, gdyż pisemne motywy rozstrzygnięcia są zawsze sporządzane po wydaniu orzeczenia, wobec czego powyższych treść, a zasadniczo braki, którymi są dotknięte, nie mogą mieć wpływu na wydane wcześniej rozstrzygnięcie sądu odwoławczego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z

7 października 2020 r., V KK 415/20, LEX nr 3095020). Przepis art. 537a k.p.k. jasno stanowi przy tym, że nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, iż jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k.

W związku z powyższym, co jeszcze raz należy podkreślić, z uwagi na treść kasacji, a także wobec wiążącej Sąd Najwyższy zasady rozpoznania kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, wyrażonej w art. 536 k.p.k., postępowanie kasacyjne nie może polegać na ponownej, apelacyjnej kontroli orzeczenia.

Oczywiście bezzasadny jest również X zarzut kasacji obrońcy obwinionego. Podstawą kasacji co prawda może być zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary dyscyplinarnej, jednakże skuteczność tego rodzaju zarzutu jest uwarunkowana wykazaniem, że orzeczona wobec obwinionego kara jest rażąco – a więc w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować – niewspółmierna. Tego zaś rodzaju sytuacja nie zaistniała. Sąd odwoławczy utrzymując orzeczenie w zakresie uznania winy obwinionego, zmienił wymiar kar, a analiza okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu prowadzi do wniosku, że wymierzone obwinionemu kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu lekarza na okres trzech lat pozostają w należytej proporcji do stopnia szkodliwości społecznej (korporacyjnej) czynów oraz że tylko ten rodzaj kar jest w stanie zrealizować cele kary w zakresie jej oddziaływania zarówno na ogół społeczeństwa, jak i środowisko medyczne, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do osoby ukaranej.

Sąd Najwyższy zaakceptował w całej rozciągłości przedstawioną w zaskarżonym orzeczeniu argumentację odnoszącą się do wymiaru kary. Nie zachodzi potrzeba jej pogłębiania czy poszerzania.

Końcowo należy wskazać, w postępowaniu dyscyplinarnym lekarzy nie stosuje się art. 85-91 Kodeksu karnego dotyczących kary łącznej. Oznacza to, że jeśli lekarz popełni kilka przewinień, sąd wymierza karę za każde z nich z osobna.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia: kasację oddalił, a kosztami postępowania kasacyjnego obciążył obwinionego (tj. ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism).

[M. T.]

[r.g.]

Barbara Skoczowska